

rakter til § 23, stk. 2, i Pakkerejseudvalgets lovudkast.

Til §§ 26 og 27

Bestemmelserne drejer sig om reklamation over mangler ved pakkerejsen efter pakkerejsens påbe-
gyndelse. De foreslåede regler svarer i vidt omfang til reglerne i købelovens §§ 81 og 82.

Justitsministeriet finder ikke, at der bør gælde særlige formkrav for kundens reklamation. Kunden har bevisbyrden for, at der er reklameret.

Det foreslås, at kunden skal reklamere over for arrangøren (i praksis oftest dennes repræsentant på stedet) eller over for den formidler, som kunden har indgået aftalen med.

Ved vurderingen af, om kundens reklamation er sket 'inden rimelig tid', må der bl.a. lægges vægt på arrangørens interesse i hurtig reklamation og på kundens forhold. Det vil normalt være vigtigt for arrangøren, at der reklameres meget hurtigt – eventuelt over for den stedlige repræsentant – sådan at arrangøren får mulighed for at afhjælpe manglen. Herved kan arrangøren dels afværge, at kunden hæver eller kræver afslag, dels undgå, at der opstår problemer for nye kunder.

Pakkerejseudvalget foreslog en regel, hvorefter en kunde, der konstaterer en mangel under pakkerejsen, så hurtigt som muligt skal gøre arrangøren, dennes repræsentant på stedet eller den pågældende tjenesteyder opmærksomhed herpå (§ 23, stk. 1, i Pakkerejseudvalgets lovudkast). Justitsministeriet finder imidlertid, at en sådan pligt til at reagere forud for den egentlige reklamation af retstekniske grunde bør undgås. Det fornødne hensyn til arrangørens interesse i hurtig reklamation vil kunne tages ved vurderingen af, om kundens reklamation er sket inden rimelig tid, jf. ovenfor.

Bestemmelsen tilsigter således at gennemføre direktivets artikel 5, stk. 4, og giver i øvrigt kunden en videre beskyttelse.

Bestemmelserne svarer med visse ændringer til §§ 25-26 i Pakkerejseudvalgets lovudkast.

Til § 28

Kunden kan vælge, om han vil rette sit økonomiske krav mod arrangøren eller formidleren. De krav, der kan blive tale om at rette mod formidleren, er krav om forholdsmæssigt afslag, erstatning og tilbagebetaling af forudbetalte beløb.

Den foreslåede regel i stk. 2 svarer til de regler, der må antages i almindelighed at gælde om det interne forhold mellem fuldmægtige og fuldmagtsgivere.

I direktivet er det overladt til medlemsstaterne at bestemme, om arrangøren, formidleren eller begge skal hæfte overfor kunden for opfyldelsen af aftalen. Den foreslåede bestemmelse svarer med redaktionelle ændringer til § 24 i Pakkerejseudvalgets lovudkast.

Til § 29

Ved den foreslåede bestemmelse lovfæstes nogle af kundens fundamentale pligter. Pakkerejseudvalget fandt, at det ville være hensigtsmæssigt at fastsætte disse pligter udtrykkeligt i loven. Bestemmelsen regulerer ikke alle kundens pligter i aftaleforholdet, bl.a. ikke betalingsforpligtelsen. Det kan endvidere fremgå af aftalen, at kunden selv skal sørge for forskellige ting udover pas, visa og vaccinationer.

Pligten til at rette sig efter ordensregler og anvisninger m.v. må forstås med det naturlige forbehold, at reglerne og anvisningerne skal have en saglig begrundelse.

Har kunden f.eks. ikke sørget for nødvendigt pas, vil der ikke kunne gøres krav gældende mod arrangøren, hvis kunden som følge heraf ikke får adgang til det land, rejsen skulle gå til.

Retsvirkningen af, at kunden ikke overholder ordensregler m.v., må afhænge af en konkret vurdering. Særdeles grove tilfælde, navnlig hvor kundens adfærd truer med at ødelægge ferien for andre kunder, må antages i almindelighed at berettigg arrangøren til at hæve aftalen og dermed udelukke kunden fra resten af rejsen. Arrangøren vil i sådanne tilfælde efter omstændighederne også kunne kræve, at kunden bl.a. betaler rejsens fulde pris som erstatning for arrangørens positive opfyldelsesinteresse.

Direktivet indeholder ikke regler om kundens pligter.

Bestemmelsen svarer med visse ændringer til § 27 i Pakkerejseudvalgets lovudkast.

Til § 30

Det foreslås, at strafferammen bliver bøde for overtrædelse af visse bestemmelser i loven eller i de administrative regler, der vil blive fastsat i medfør af loven. Forbeholdet om, at højere straf kan være forskyldt efter anden lovgivning, henviser bl.a. til straffelovens regler om berigelsesforbrydelser.

Også formidlere og andre vil efter omstændighederne kunne straffes efter den foreslåede bestemmelse, hvis de gør sig skyldige i strafbar medvirken til overtrædelse af loven.

Bestemmelsen svarer med konsekvensændringer til § 29 i Pakkerejseudvalgets lovudkast.